

200702121/1.

Datum uitspraak: 26 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/05448 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 21 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 juli 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 18 januari 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 februari 2007, verzonden op 26 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 5 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Appellant klaagt in zijn vierde grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat voor de beoordeling van zijn beroep op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) in onderhavige procedure geen plaats is, nu het hem vrijstaat een asielaanvraag in te dienen dan wel in het kader van een uitzettingsbesluit een beroep op dit artikel te doen. Daartoe betoogt appellant, onder verwijzing naar onder meer een arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 2 mei 1997 in de zaak (nr. 146/1996/767/964; RV 1997, 70), dat voor toepassing van dit artikel ook in een reguliere procedure ruimte kan bestaan. Nu naast de vergevorderde en terminale fase van zijn ziekte tevens sprake is van suïcide dreiging en hij geen vooruitzicht heeft op medische zorg of ondersteuning door familieleden in het land van herkomst, wacht hem bij terugkeer een behandeling strijdig met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM, aldus appellant.

2.1.1. De klacht dat de rechtbank het beroep van appellant op artikel 3 van het EVRM niet heeft mogen afdoen door slechts te wijzen op de noodzaak een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in te dienen om met vrucht een beroep op de bescherming van dit artikel te kunnen doen, en niet te onderzoeken of zich een situatie voordoet als bedoeld in de arresten van het EHRM van 2 mei 1997 en van 6 februari 2001 in de zaak (nr. 44599/98; JV 2001/103), is terecht voorgedragen, maar kan niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

2.1.2. Volgens voormelde arresten kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 november 2005 in zaak no. 200507278/1; JV 2005/477), blijkt uit deze arresten dat van zulke uitzonderlijke omstandigheden slechts sprake kan zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.1.3. Nu de ziekte waaraan appellant lijdt zich niet in een zodanig stadium bevindt en, zoals de minister in het besluit van 18 januari 2006 heeft overwogen, niet is aangetoond of gebleken dat de in Nederland of Pakistan verblijvende familieleden hem niet kunnen ondersteunen met huisvesting en financiële middelen om de voor hem benodigde en beschikbare medische behandeling te bekostigen, is geen sprake van een situatie als bedoeld in de arresten van het EHRM van 2 mei 1997 en 6 februari 2001. Het beroep op artikel 3 van het EVRM kan derhalve niet slagen.

2.2. Hetgeen in de grieven 1, 2 en 3 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van gronden, te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en
mr. T.M.H. Claessens en C.H.M. van Altena, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

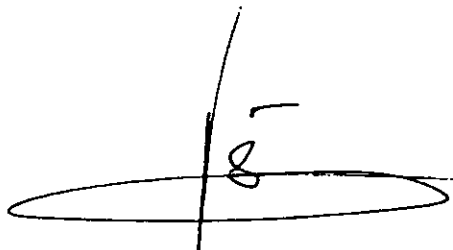
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juli 2007

53-513.

Verzonden: 26 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/05448 (beroep)
AWB 06/05450 (voorlopige voorziening)

V-nr:

inzake: , geboren op van Pakistaanse
nationaliteit, wonende te , eiser c.q. verzoeker (hierna: eiser),
gemachtigde: mr. R.C. de Zeeuw, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.P. Verveer, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 12 mei 2003 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als doel "verblijf voor het ondergaan van een medische behandeling". Bij besluit van 29 juli 2004 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Het hiertegen op 4 augustus 2004 gemaakte bezwaar is bij besluit van 18 maart 2005 ongegrond verklaard. Hiertegen heeft eiser op 24 maart 2005 beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 5 december 2005 is het beroep door deze rechtbank en zittingsplaats (AWB 05/13139) gegrond verklaard. Op 16 januari 2006 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie. Het bezwaar is bij besluit van 18 januari 2006 wederom ongegrond verklaard.

2. Eén van de rechtsgevolgen van laatstgenoemd besluit is dat eiser na de bekendmaking ervan niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat hij Nederland uit eigen beweging binnen 28 dagen moet verlaten. Bij beroepschrift van 27 januari 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 21 februari 2006. Dit beroep schort de rechtsgevolgen van het besluit niet op.

3. Bij brief van 27 januari 2006 heeft eiser verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. De gronden van het verzoek zijn ingediend bij brief van 21 februari 2006. Bij brief van 6 juni 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

4. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 16 juni 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. I.M. Hagg, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was de broer van eiser, , ter zitting aanwezig.

II. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

3. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

4. Ingevolge artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 is een aantal categorieën vreemdelingen vrijgesteld van het vereiste van het beschikken over een geldige mvv. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het voor de vreemdeling, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen. Voorts kan verweerder ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000 het mvv-vereiste buiten toepassing laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Dit is de zogenaamde hardheidsclausule.

5. Niet is in geschil dat eiser niet in het bezit is van een geldige mvv. De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van zijn gezondheidstoestand noch op grond van de hardheidsclausule.

6. Verweerder heeft aan zijn besluit het advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 31 maart 2004 ten grondslag gelegd. Uit dit advies is gebleken dat eiser, zij het onder bepaalde voorwaarden, in staat wordt geacht te reizen met de gangbare vervoersmiddelen. Tevens blijkt uit het advies dat behandeling van eisers klachten in het land van herkomst mogelijk is. Nu voorts niet is gebleken dat eiser de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), die ondersteuning en begeleiding biedt aan migranten met gezondheidsproblemen, heeft ingeschakeld, kan eiser niet worden gevolgd in diens stelling dat de overdracht van zijn behandeling in Pakistan niet mogelijk is. De enkele omstandigheid dat door International Social Service (ISS) en de behandelend specialist van eiser tevergeefs is getracht de overdracht van de behandeling mogelijk te maken, is daartoe onvoldoende. Tot slot is volgens verweerder niet gebleken dat terugkeer van eiser naar Pakistan zal leiden tot schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

7. Eiser heeft daartegen in beroep - kort weergegeven - het volgende aangevoerd. Eiser heeft zeer ernstige psychische problemen en staat onder behandeling van een psychiater. Eiser is niet in staat naar Pakistan terug te keren om aldaar een mvv aan te vragen, nu behandeling van zijn klachten in Pakistan niet kan worden gewaarborgd en bij het uitblijven van de behandeling een acute medische noodsituatie kan optreden. Verschillende pogingen om contact te leggen met psychiaters in Pakistan teneinde eisers behandeling adequaat over te dragen, zijn tot nu toe mislukt. Daarnaast beschikt eiser niet over voldoende financiële middelen en is er geen opvang voor hem in Pakistan. De enkele verwijzing door verweerder naar hoofdstuk B8/4 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000, zonder zijn beleid te koppelen aan eisers medische situatie, is onzorgvuldig. Tevens is verweerder ten onrechte voorbij gegaan aan de door eiser overgelegde verklaring van het ISS. Naast de IOM geeft deze organisatie immers ook adviezen in situaties als de onderhavige. Bovendien zien de activiteiten van de IOM alleen op gevallen van gedwongen terugkeer, waarvan in casu geen sprake is. Verweerder had in het bestreden besluit dienen aan te geven waarom in eisers geval geen sprake is

van een situatie als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000 en waarom geen gebruik is gemaakt van de inherente afwijkingsbevoegdheid. Eiser bevindt zich in een vergevorderd en levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte en doet derhalve een beroep op artikel 3 van het EVRM.

8. De rechtbank begrijpt de gronden van eisers beroep aldus, dat eiser zich zowel in het kader van de vrijstellingsgrond op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 als in het kader van de hardheidsclausule heeft beroepen op zijn gezondheidssituatie.

9. De rechtbank overweegt als volgt.

10. Ten aanzien van de vrijstellingsgrond als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 stelt de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 4 oktober 2005 (200504488/1), voorop dat in dit kader enkel aan de orde is de vraag of de vreemdeling gelet op zijn gezondheidssituatie in staat is te reizen naar zijn land van herkomst en in staat kan worden geacht aldaar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen, kunnen in deze beoordeling niet worden betrokken. Verweerder heeft aan de door eiser aangevoerde argumenten met betrekking tot zijn gebrek aan financiële middelen en opvang in het land van herkomst dan ook geen betekenis hoeven toekennen.

11. Ten aanzien van hetgeen eiser omtrent de overdracht van zijn behandeling naar voren heeft gebracht, overweegt de rechtbank het volgende. Vastgesteld wordt dat verweerder zich in het bestreden besluit heeft gebaseerd op het advies van het BMA van 31 maart 2004. De rechtbank overweegt dat een advies van het BMA een deskundigenadvies is aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder bij de beoordeling van aanvragen om toelating in beginsel van een dergelijk advies uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van de conclusie van het BMA bestaan.

12. Het BMA is in genoemd advies tot de conclusie gekomen dat, uitgaande van de beschikbare informatie over Pakistan, de voor eiser benodigde behandeling en medicatie aldaar voorhanden zijn. Tevens heeft het BMA geconcludeerd dat eiser in staat wordt geacht met gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig te reizen, mits hij tijdens de reis door een psychiatrisch verpleegkundige wordt begeleid en de behandeling in Pakistan aan een psychiater wordt overgedragen. Eiser heeft betoogd dat noch zijn behandelend arts noch het ISS erin is geslaagd om overdracht aan de behandelaars in Pakistan te bewerkstelligen. Voor zover eiser hiermee de conclusies van het BMA betwist, is de rechtbank van oordeel dat verweerder hierin redelijkerwijs onvoldoende aanleiding heeft kunnen zien om zich niet op het BMA-advies te verlaten.

13. In hoofdstuk B8/4 van de Vc 2000 dat betrekking heeft op de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland staat het volgende vermeld: "Aan de omstandigheid dat een vreemdeling teneinde terug te kunnen reizen naar het herkomstland, medische begeleiding nodig heeft tijdens de reis dan wel een medische overdracht aan behandelaars in het herkomstland, komt geen doorslaggevende betekenis toe. Het is aan de vreemdeling om de noodzakelijke begeleiding/overdracht te realiseren. De IOM kan vreemdelingen hierin ondersteunen."

14. De rechtbank stelt aldus vast dat het volgens verweerders beleid de eigen verantwoordelijkheid is van eiser om de overdracht van zijn medische behandeling te bewerkstelligen, waarbij de IOM de aangewezen organisatie is om daarbij assistentie te verlenen. Nu gesteld noch gebleken is dat eiser de hulp van de IOM bij deze overdracht heeft ingeroepen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft mogen concluderen dat niet is komen vast te staan dat de overdracht van eisers

behandeling in Pakistan niet kan plaatsvinden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de enkele stelling van eiser, dat de door het ISS en eisers behandelend arts ondernomen bemiddelingspogingen ten aanzien van de overdracht geen resultaat hebben opgeleverd, in redelijkheid als onvoldoende kunnen aanmerken om te oordelen dat overdracht niet mogelijk is. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat in het bestreden besluit is aangegeven dat, voor zover een gedwongen uitzetting dient plaats te vinden, verweerder de medische begeleiding/overdracht faciliteert en dat, indien daarbij niet aan de door het BMA vermelde voorwaarden kan worden voldaan, er geen gedwongen uitzetting van eiser zal plaatsvinden.

15. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat eiser geen aanspraak maakt op vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. De rechtbank concludeert dan ook dat verweerder bij zijn beoordeling heeft mogen uitgaan van de juistheid en volledigheid van het advies van het BMA en dat verweerder de aan het onderzoek van het BMA verbonden conclusies aan zijn beoordeling ten grondslag heeft mogen leggen.

16. Met betrekking tot eisers beroep op artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 acht de rechtbank het navolgende van belang.

17. Gevallen waarvan is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 zijn van dit vereiste uitgesloten, zodat de toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door de wet- en regelgever niet zijn voorzien. Gelet op de wetsgeschiedenis zal een beroep op de hardheidsclausule derhalve slechts in zeer uitzonderlijke gevallen behoeven te worden gehonoreerd. Zoals vermeld, zijn ook in het kader van de hardheidsclausule de medische omstandigheden van eiser aangevoerd. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit en het daarin ingelaste besluit in primo, op het standpunt gesteld dat nu, gelet op het advies van het BMA, medische behandeling van eiser in het land van herkomst mogelijk is, terugkeer naar Pakistan om aldaar een mvv-procedure af te wachten niet op medische gronden zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt kunnen stellen en de rechtbank verwijst daartoe naar hetgeen reeds is overwogen in rechtsoverwegingen II.10 tot en met II.15.

18. Voor de beoordeling van eisers beroep op artikel 3 van het EVRM is in onderhavig kader geen plaats. Het staat eiser vrij om een asielaanvraag in te dienen dan wel in het kader van een eventueel uitzettingsbesluit een beroep op artikel 3 van het EVRM te doen.

19. Het beroep van eiser is derhalve ongegrond. Gelet op het vorenstaande behoeven de overige door eiser ingebrachte beroepsgronden geen bespreking.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

20. Aan de orde is voorts de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

21. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

22. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan

wel één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

III. BESLISSING

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond (AWB 06/05448);

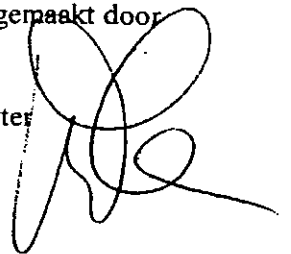
De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek af (AWB 06/05450).

Deze uitspraak is gedaan op 21 februari 2007 door mr. K. Mans, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. P.E. Aarten, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier is buiten
staat te tekenen

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **26 FEB. 2007**

Conc: Yve
Coll: *PLR*
Bp: -
D:C

**Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam**

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Per Falk Courier
Tevens per fax: 070 - 365 13 80
Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27 MRT 2007	
ZAÄNR.	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. I.M. Hagg
mr. F. Kiliç
mr. R.C. de Zeeuw

Westermarkt 2^a
1016 DK Amsterdam

Per fax ontv:
26-3-07/6

Datum: 26 maart 2007
Uw ref:
Inzake: / hoger beroep
4.000787/FK/IK

Secretariaat N. Nanne

HOGER BEROEP

Edelachtbaar College,

Namens geboren op en van de Pakistaanse
nationaliteit, wonende aan de te dezer
zake domicilie kiezende te 1016 DK Amsterdam aan de Westermarkt 2a, ten kantore van
de advocaat en procureur mr. F. Kiliç, die te dezer zake door
voornoemd bepaaldelijk is gevolmachtigd, en als zodanig optreedt om namens

dit Hoger Beroep in te stellen, met het recht van substitutie, u derhalve
mededelend dat ondergetekende, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door
voornoemd;

* hierna:

In de eerste grief klaagt appellant dat de rechtbank, door te overwegen dat de minister zich redelijkerwijs op het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) heeft kunnen verlaten, niet heeft onderkend dat aan de door hem overgeleide informatie van de International Social Service (ISS) meer gewicht moet worden toegekend dan is gebeurd, en de minister hieromtrent nader onderzoek had ^{de conclusie had moeten trekken} ^{**} dienen te verrichten.

6 gelet op de informatie van de ISS

7 de juistheid van de behandeling niet magt is

In de toelichting op der grief betoogt appellant dat het BMA-advies - een deskundigenadvies (uitspraak van 2 november 2005 in zaak no. 200505100PL; bijgevoegd in rechterflap) - ~~is~~ niet wordt betwist, maar dat het advies niet volledig is.

De omstandigheid dat het blijkens een brief van de ISS van 25 ^{april} ~~oktober~~ 2003 (gele plakker in het dossier) die organisatie niet is gelukt om in contact te treden met een Pakistaanse Psychiater, brengt niet met zich dat dient te worden geconcludeerd dat behandeling van appellant - in wezen van het gestelde in het BMA-advies - niet mogelijk is. De ~~de~~ brief van de ^{in Pakistan} ISS doet niet af aan de conclusie van het BMA-advies. Er is geen grond voor het oordeel dat de rb. ten onrechte heeft overwogen dat de minister zich op het advies heeft mogen ^{verlaten}. De grief faalt.

Hoger Beroep instelt tegen de uitspraak d.d. 26 februari 2007, van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, Sector Bestuursrecht, enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, met registratienummer AWB 06 / 05448, waarbij het beroepschrift d.d. 27 januari 2006, welke is gericht tegen de beschikking van de Minister van Justitie d.d. 18 januari 2006, ongegrond is verklaard.

Grief I

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

“Het BMA is in genoemd advies tot de conclusie gekomen dat, uitgaande van de beschikbare informatie over Pakistan, de voor eiser benodigde behandeling en medicatie aldaar voorhanden zijn. Tevens heeft het BMA geconcludeerd dat eiser in staat wordt geacht met gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig te reizen, mits hij tijdens de reis door een psychiatrisch verpleegkundige wordt begeleid en de behandeling in Pakistan aan een psychiater wordt overgedragen. Eiser heeft betoogd dat noch zijn behandelend arts noch het ISS erin is geslaagd om overdracht aan de behandelaars in Pakistan te bewerkstelligen. Voor zover eiser hiermee de conclusies van het BMA betwist, is de Rechtbank van oordeel dat verweerder hierin redelijkerwijs onvoldoende aanleiding heeft kunnen zien om zich niet op het BMA-advies te verlaten”. (r.o.12)

In het beroepschrift is aangevoerd dat de Minister niet is ingegaan op de argumenten met betrekking tot de behandelmogelijkheden in het land van herkomst. Zo is uit onderzoek van het ISS gebleken en uit de verklaring van de behandelende specialist dat behandeling niet mogelijk is in het land van herkomst. Door hier volledig aan voorbij te gaan is de bestreden beschikking onzorgvuldig tot stand gekomen, zo is betoogd in beroep. Ten onrechte is de Rechtbank voorbij gegaan aan deze onzorgvuldigheid. Immers, twijfel in de betrouwbaarheid van het ISS is misplaatst nu ook het IOM deze instantie als betrouwbaar aanmerkt. Geconcludeerd dient dan ook te worden dat aan de informatie van het ISS meer gewicht dient te worden gegeven dan is geschied. Dit als aanvulling op het BMA-advies, dat niet volledig is. Dit is anders dan de juistheid van het BMA-advies, hetgeen niet wordt betwist.

De betwisting betreft de beperkte toets van het BMA-advies en de verantwoordelijkheid van de Minister in deze om een volledig en zorgvuldig besluit te nemen. Indien het BMA hierin tekortschiet, althans niet volledig is, is het de plicht van de Minister om er voor te zorgen dat rekening wordt gehouden met alle feiten en omstandigheden. Nu er duidelijke informatie is ingebracht van een betrouwbare organisatie als het ISS en deze een ander licht werpt op de zaak, had hier geenszins aan voorbij mogen worden gegaan. De conclusie had dan ook niet anders mogen luiden dan dat behandeling niet mogelijk is in het land van herkomst op basis van deze informatie, althans de Minister nader onderzoek had dienen te verrichten hieromtrent. De Rechtbank is hier ten onrechte aan voorbij gegaan.

Grief II

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

“De Rechtbank stelt aldus vast dat het volgens verweerders beleid de eigen verantwoordelijkheid is van eiser om de overdracht van zijn medische behandeling te bewerkstelligen, waarbij de IOM de aangewezen organisatie is om daarbij assistentie te verlenen. Nu gesteld noch gebleken is dat eiser de hulp van de IOM bij deze overdracht heeft ingeroepen, is de Rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft mogen concluderen dat niet is komen vast te staan dat de overdracht van eisers behandeling in Pakistan niet kan plaatsvinden. Naar het oordeel van de Rechtbank heeft verweerder de enkele stelling van eiser, dat de door het ISS en eisers behandelend arts ondernomen bemiddelingspogingen ten aanzien van de overdracht geen resultaat hebben opgeleverd, in redelijkheid als onvoldoende kunnen aanmerken om te oordelen dat overdracht niet mogelijk is. Daarbij neemt de Rechtbank in aanmerking dat in het bestreden besluit is aangegeven dat, voor zover een gedwongen uitzetting dient plaats te vinden, verweerder de medische begeleiding/overdracht faciliteert en dat, indien daarbij niet aan de door het BMA vermelde voowaarden kan worden voldaan, er geen gedwongen uitzetting van eiser zal plaatsvinden.

In brief 2 klaagt appellant dat de rechtbank ten onrechte consequenties heeft verbonden aan de omstandigheid dat hij zich niet heeft gewend tot ~~het~~ de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: de IOM). Daartoe betoost appellant dat de IOM zich enkel bezighoudt met mensen die daadwerkelijk worden uitgezet en die organisatie beschikt over ~~dezelfde~~ info als de ISS.

* Het betoos van appellant dat ~~het~~ ^{de} IOM zich alleen bezighoudt met personen die daadwerkelijk worden uitgezet is feitelijk onjuist (zie bijlage) ~~en~~ ~~faakt~~ ~~reeds~~ ~~hierom~~ en voorts is op geen enkele wijze onderbouwd dat het IOM niet zou kunnen of willen. Voor zover appellant ook in deze brief *
betoost dat aan het advies van de ISS meer gewicht had moeten worden toegekend faakt dit betoos (zie beoordelings brief 1) *

* bemiddelen bij terugkeer, anders dan de ISS

“Onder deze omstandigheden is de Rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat eiser geen aanspraak maakt op vrijstelling van het MVV-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. De Rechtbank concludeert dan ook dat verweerder bij zijn beoordeling heeft mogen uitgaan van de juistheid en volledigheid van het advies van het BMA en dat verweerder de aan het onderzoek van het BMA verbonden conclusies aan zijn beoordeling ten grondslag heeft mogen leggen”. (r.o. II.14 en II.15)

Met betrekking tot steun die het IOM biedt, is van belang dat deze zich enkel bezig houdt met mensen die daadwerkelijk worden uitgezet, hetgeen in deze niet van toepassing zou zijn, daar er sprake zou zijn van een vrijwillige terugkeer. Bovendien is de twijfel omtrent de betrouwbaarheid van de informatie verkregen van het ISS geenszins ter sprake geweest in de bezwaarprocedure, waardoor het wenden naar het IOM als zijnde een organisatie die dezelfde informatie als het ISS zou kunnen verkrijgen in theoretische zin een overbodigheid en kan appellant niet afgerekend worden op het feit dat appellant zich niet tot het IOM heeft gewend. De Rechtbank kan dan ook niet worden gevolgd in de consequentie dat appellant zich niet tot het IOM heeft gewend.

Overigens is hierbij van belang dat wordt uitgegaan van de hypothetische situatie dat mocht appellant uiteindelijk worden uitgezet, de verantwoordelijkheid hieromtrent rust bij de Minister. De conclusies van het ISS hadden alleen al gelet op deze meeromvattende beschikking een zwaarder gewicht dienen te krijgen.

Grief III

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

“Gevallen waarvan is voorzien dat het MVV-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 zijn van dit vereiste uitgesloten, zodat de toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door de wet- en regelgever niet zijn voorzien. Gelet op de wetsgeschiedenis zal een beroep op de hardheidsclausule derhalve slechts in

Voor zover appellant in brief 3
betoost dat de rechtbank ten onrechte
heeft aangenomen dat de minister zich op
het standpunt heeft kunnen stellen dat
het mrv-vergeiste leidt tot een
onbillijkheid van overwegende aard, omdat
——, faalt dit betoog. Uit het BMA-
advies volgt immers dat behandeling in
Pakistan mogelijk is.^p Voorts is niet nader onderzocht
dat de ondersteuning van de broer van appellant
voor zijn medische behandeling noodzakelijk is.

^p [financiële middelen.

Nota

zeer uitzonderlijke gevallen behoeven te worden gehonoreerd. Zoals vermeld, zijn ook in het kader van de hardheidsclausule de medische omstandigheden van eiser aangevoerd. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit en het daarin ingelast besluit in primo, op het standpunt gesteld dat nu, gelet op het advies van het BMA, medische behandeling van eiser in het land van herkomst mogelijk is, terugkeer naar Pakistan om aldaar een MVV-procedure af te wachten niet op medische gronden zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Naar het oordeel van de Rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt kunnen stellen en de Rechtbank verwijst daartoe naar hetgeen reeds is overwogen in rechtsoverwegingen II.10 tot en met II.15". (r.o. II.17)

Appellant heeft aangevoerd dat er niet alleen belemmeringen in medisch-technische zin aanwezig zijn op basis van het ISS-rapport en de verklaring van de behandelende arts, hetgeen de conclusie rechtvaardigt dat de terugkeer naar Pakistan niet mogelijk is en er derhalve vrijstelling van het MVV-vereiste dient te worden verleend. Ook spelen overige feiten en omstandigheden een rol die het stellen van het MVV-vereiste een onbillijkheid van overwegende aard maken. Zo heeft appellant aangevoerd geruime tijd hier te lande te zijn en is al geruime tijd onder behandeling hier te lande, heeft geen banden met zijn land van herkomst, althans heeft slechts een zieke moeder die zelf hulpbehoevend is, geen financiële middelen en ook niet het nodige sociale vangnet om aldaar zijn behandeling voort te zetten. Bovendien wordt hij hier te lande ondersteund door zijn broer, welke steun noodzakelijk is voor zijn medische behandeling. Gelet op deze omstandigheden had niet anders kunnen worden geconcludeerd dan dat het stellen van het MVV-vereiste een onbillijkheid van overwegende aard is. Deze overwegingen zijn immers door de Minister onvoldoende in aanmerking genomen.

Grief IV

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

"Voor de beoordeling van eisers beroep op artikel 3 van het EVRM is in onderhavig kader geen plaats. Het staat eiser vrij om een asielaanvraag in te

dienen dan wel in het kader van een eventueel uitzettingsbesluit een beroep op artikel 3 van het EVRM te doen". (r.o. II.18)

Door het Europese Hof is in het St. Kitts arrest bepaald dat "*in very exceptional circumstances and compelling humanitarian reasons*" uitzetting strijdigheid kan opleveren met artikel 3 EVRM. Appellant heeft aangevoerd dat in zijn geval wel degelijk sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden die zijn verblijf hier te lande noodzakelijk maken. Hierbij speelt allereerst het ziektebeeld een rol, hetgeen dusdanig schrijnend is dat bij achterwege blijven van medische voorzieningen het zal leiden tot een medische noodsituatie. Bovendien is medische toegankelijkheid niet aanwezig in het land van herkomst en is er geen sprake van een sociaal vangnet en huisvesting, welke voor de behandeling noodzakelijk zijn.

Het recht dat artikel 3 EVRM biedt aan onderdanen om gevrijwaard te zijn van onmenselijke of vernederende behandeling is een absoluut recht, waarbij geen onderscheid is gemaakt tussen asielzoekers en reguliere vreemdelingen. Gelet hierop dient een eventuele dreiging van schending van artikel 3 EVRM te allen tijde in een besluit te worden betrokken en kan niet enkel worden volstaan met een verwijzing naar een asielprocedure. Immers, ook in een reguliere procedure kan schending van artikel 3 EVRM optreden, hetgeen in casu is betoogd. Appellant bevindt zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte, waardoor de vraag aan de orde is of uitzetting 3 EVRM-dreiging met zich meebrengt. Op grond van de jurisprudentie van het EHRM zijn hierbij een aantal criteria van belang.

Uit het arrest van het EHRM tegen Nederland van 23 juni 2003 (Jv 2004, nummer 126) is de door het EHRM gehanteerde maatstaf om te bepalen of in geval van een voorgenomen verwijdering van een ernstig zieke uit Nederland sprake kan zijn van artikel 3 EVRM tweeledig en alternatief en als volgt te omschrijven. Er moet sprake zijn van ofwel een vergevorderd ("*advanced*") of terminale ("*terminal*") fase van de ziekte, ofwel degene die aan de ziekte lijdt heeft geen vooruitzicht op medische zorg of ondersteuning door familie in het land van herkomst. Het arrest Henau tegen Nederland lijkt ruimte te laten voor de opvatting dat ook dan er sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM indien een van deze situaties zich voordoet, met andere woorden dat het hier alternatieve

criteria betreft. In casu bevindt appellant zich zowel in de vergevorderde en terminale fase van zijn ziekte en is tevens suicidedreiging en is er geen vooruitzicht op medische zorg of ondersteuning door familieleden in het land van herkomst. Zowel facultatief als alternatief zal er in casu sprake zijn van 3 EVRM-schending bij de uitzetting. Ten onrechte is hier geen rekening mee gehouden in de bestreden beschikking en heeft de Rechtbank dit ook miskend.

REDENEN WAAROM:

appellante zich wendt tot de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State met het eerbiedig verzoek tot:

- I. Gegronde verklaring van het namens appellant ingestelde hogere beroepschrift;
- II. Vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank Amsterdam d.d. 26 februari 2007, met registratienummer AWB 06 / 05448;
- III. Terugverwijzing naar de Rechtbank;
- IV. Veroordeling van de Staat in de kosten van deze procedure, daarbij inbegrepen de kosten voor rechtsbijstand, alsmede in de kosten van de rechtbankprocedures.

Hoogachtend,

Mr. H. Kiliç

Bepaaldelijk gevolmachtigde

Bijlage:

- Uitspraak IND d.d. 18 januari 2006
- Beroepschrift d.d. 27 januari 2006
- Beroepschrift nadere gronden d.d. 21 februari 2006
- Uitspraak Rechtbank op beroep d.d. 21 februari 2007, verzonden 26 februari 2007